

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

Agebek, latrok lakomáján

ANONYMUS TRANSSEYLVANUS, 1697

*Öngyötrő útálat
Vergődő rút állat
Dög vagyok én már nektek
Mennyei fájdalom
Poklokba vájt alom
Hol hősiül elfektettek
Mint csúfságnak tartott
Harcban csorbult kardot
Majd örömmel feledtek*

*Víg angyalkák ökle
Asztal alá lök le
Szétszór mint részeg morzsát
Rekedt vendégsereg
Ki még fenn ténfereg
Gajdolván nóták korcsát
Mikor bétölt bendők
Öklendnek jövődőt
Őrölvén ország sorsát*

*Vetnek vert ebeknek
Kik értem remegnek
Torzsalkodnak harapnak
Tépik lelkem elmém
Bár nem érdemelném
Marcangolnak falatnak
Ha vesznék hamarabb
Vizslák vén agarak
Helyettem megmaradnak*

*Morgón fölnyaldossák
Lakomák nagy mocskát
Mind újabb koncert szolgál
Hadd járjon elhitem
Míg véreben vittem
Hogy a földi lét oltár
Szerelmes szép szentség
Értelmes ép egység
Zengő teljesség zsoltár*

